

2. Standbeeld

Alzheimer is verschrikkelijk als de omgeving het als verschrikkelijk ziet en de mensen met alzheimer gaat behandelen als mensen met een ziekte. Het is geen ziekte van een totale mens, hoogstens van een gedeelte en niet meer dan dat. Bij Koos ervaar ik dat er eilanden van kennis zijn, die van geen wijken weten. Hij is vergeten hoe hij koffie moet zetten, maar weet bijvoorbeeld volop mee te praten over onderwerpen als humor, geluk, liefde, eerlijkheid, kunst, gevoel enzovoort. Ik vat zijn antwoorden samen. Probeer hem te volgen. Het is niet gemakkelijk en stel vragen. Koos wordt quasiboos als ik hem niet begriip. Ik moet nauwkeuriger zijn. Zijn oplettende tijd is beperkt. Het is vandaag een serieuze zaak waar hij me over wil onderhouden. Een zaak van leven en dood.

Hij vraagt me: "Hoe lang nog?"

Ik zeg: "Van ogenblik tot eeuwigheid."

"Dus nog tien jaar zo doorgaan," concludeert hij lachend.

"Ja, zo ongeveer," zeg ik.

Hij kijkt me aan met zijn innemende glimlach, die ik zo goed ken.

Ineens zegt Koos: "Mijn huis is mijn tweede huid. Mijn huis is

daarmee mijn thuis. Hier kan ik mezelf zijn."

Ik kan het beamen.

"Stel," zeg ik, "dat we een standbeeld verdienen, hoe zou dat eruitzien?"

Volgens Koos zijn we dan twee rubberen mannen op een lichtgewicht sokkel van een onbekend magisch materiaal.

"Het is zo," zeg ik. "Maar zitten al onze waarden dan daar in?"

"Nee, natuurlijk niet!" zegt Koos. "Ons gevoel zit elders. Ons gevoel is verspreid onder de mensen die naar ons hebben willen luisteren."

"Ik ben tanig geworden," zegt Koos.

"Klopt," zeg ik. "Je praatspieren gebruik je volop."

Bij het koffiedrinken, raken de vingers van Koos verstrikt in het kopoor.

"Ze willen niet meer," zegt hij.

De banketstaaf wacht. Lekker vet, want bij de winter hoort vet, tegen de kou, en dat terwijl de winter maar niks is. Het liefste zou Koos die overslaan, maar dat accepteert de lente niet. De somberheid van buiten is nodig. De somberheid die wij onder ogen moeten komen. En dan die windstilheid die het sombere weer niet verdrijft. Verschrikkelijk. Maar elke depressie verdwijnt uiteindelijk, als dit weer niet meer aandacht krijgt dan het verdient. Koos zegt: "Doe jij de lichten uit, dan ga ik naar huis." Hij

loopt achter me aan. "Wat toevallig zulke schemerlampen heb ik ook."

"Wat fijn dat jij ze herkent," antwoord ik, "want dit is jouw huis."

Een aardige mevrouw belt aan. Ze heeft voor Koos gekookt en lacht naar hem.

Ik neem afscheid van Koos.

Soms gast in zijn eigen huis.